POSTANOWIENIE SĄDU PIERWSZEJ INSTANCJI (piąta izba)

z dnia 19 lutego 2008 r. *

W sprawie T-82/06

Apple Computer International, z siedzibą w Cork (Irlandia), reprezentowana przez G. Breena, solicitor, P. Sreenana, SC, oraz B. Quigley, barrister,

strona skarżąca,

przeciwko

Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez X. Lewisa oraz J. Hottiaux, działających w charakterze pełnomocników,

strona pozwana,

* Język postępowania: angielski.

mającej za przedmiot wniosek o stwierdzenie nieważności rozporządzenia Komisji (WE) nr 2171/2005 z dnia 23 grudnia 2005 r. dotyczącego klasyfikacji niektórych towarów w Nomenklaturze Scalonej (Dz.U. L 346, s. 7),

SĄD PIERWSZEJ INSTANCJI
WSPÓLNOT EUROPEJSKICH (piąta izba),

w składzie: M. Vilaras, prezes, M. Prek (sprawozdawca) i V. Ciucă, sędziowie,

sekretarz: E. Coulon,

wydaje następujące

Postanowienie

Ramy prawne

Nomenklatura Scalona

1 Rada dla potrzeb stosowania Wspólnej Taryfy Celnej oraz w celu ułatwienia sporządzania statystyk w zakresie handlu zewnętrznego Wspólnoty i innych polityk wspólnotowych dotyczących przywozu i wywozu towarów, przyjmując rozporządzenie

(EWG) nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej (Dz.U. L 256, s. 1, zwane dalej „rozporządzeniem w sprawie Nomenklatury Scalonej"), ustanowiła wyczerpującą nomenklaturę towarów będących przedmiotem przywozu i wywozu we Wspólnocie (zwaną dalej „Nomenklaturą Scaloną"). Nomenklatura ta znajduje się w załączniku I do wskazanego rozporządzenia.

2 W celu zapewnienia jednolitego stosowania Nomenklatury Scalonej we Wspólnocie Komisja wspierana przez komitet przedstawicieli państw członkowskich (zwany dalej „komitetem ds. nomenklatury"), może przyjąć szereg środków, wymienionych w art. 9 rozporządzenia w sprawie Nomenklatury Scalonej. Do środków tych zalicza się w szczególności możliwość przyjęcia przez Komisję rozporządzeń dotyczących klasyfikacji taryfowej poszczególnych towarów w Nomenklaturze Scalonej [art. 9 ust. 1 lit. a) tiret pierwsze rozporządzenia w sprawie Nomenklatury Scalonej].

3 W chwili przyjęcia rozporządzenia Komisji (WE) nr 2171/2005 z dnia 23 grudnia 2005 r. dotyczącego klasyfikacji niektórych towarów w Nomenklaturze Scalonej (Dz.U. L 346, s. 7, zwanego dalej „zaskarżonym rozporządzeniem") pozycje taryfowe 8471 i 8528 Nomenklatury Scalonej miały następujące brzmienie:

— pozycja 8528: „[a]paratura odbiorcza dla telewizji, [również ta] zawierająca odbiorniki radiowe lub aparaturę do zapisu lub odtwarzania dźwięku lub obrazu; monitory i projektory wideo;

— pozycja 8471: „[m]aszyny do automatycznego przetwarzania danych [komputery] i urządzenia do tych maszyn; czytniki magnetyczne lub optyczne, maszyny do zapisywania zakodowanych danych na nośnikach danych oraz maszyny do przetwarzania takich danych, gdzie indziej niewymienione ani niewłączone" [tłumaczenie nieoficjalne, podobnie jak wszystkie cytaty z tego rozporządzenia przytoczone poniżej]".

Wiążące informacje taryfowe

4 Na podstawie art. 11 ust. 1 i art. 12 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny (Dz.U. L 302, s. 1), zmienionego rozporządzeniem (WE) nr 82/97 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 19 grudnia 1996 r. (Dz.U. 1997, L 17, s. 1 oraz sprostowanie Dz.U. 1997, L 179, s. 11, zwanego dalej „kodeksem celnym"), podmioty gospodarcze mogą uzyskać od organów celnych wiążące informacje taryfowe. Są to informacje dotyczące klasyfikacji taryfowej określonych towarów, które wiążą te organy w odniesieniu do osoby wnoszącej o wydanie wiążącej informacji taryfowej lub osoby, której udzielono takiej informacji.

5 Artykuł 12 kodeksu celnego stanowi:

„[…]

5. Wiążąca informacja traci ważność, gdy:

a) w przypadku informacji taryfowej:

i) w konsekwencji wydania rozporządzenia staje się sprzeczna z ustanowionym w ten sposób prawem;

[…]

6. Osoba, której udzielono wiążącej informacji, która traci ważność zgodnie z ust. 5 lit. a) ii) lub iii) lub lit. b) ii) lub iii), może posługiwać się nią dalej przez okres sześciu miesięcy od daty publikacji lub powiadomienia, pod warunkiem że zawarła, na podstawie wiążącej informacji i przed wydaniem odpowiednich przepisów, wiążące i ostateczne umowy kupna lub sprzedaży towarów. Jednakże w przypadku produktów, dla których wymagane jest, przy dokonywaniu formalności celnych, przedstawienie świadectwa przywozowego, wywozowego bądź świadectwa o wcześniejszym ustaleniu refundacji, zamiast okresu sześciomiesięcznego uznawany jest okres ważności tego świadectwa.

W przypadku określonym w ust. 5 lit. a) i) i lit. b) i), rozporządzenie lub umowa mogą określać termin, w którym stosuje się przepisy akapitu pierwszego.

[…]".

Okoliczności faktyczne leżące u podstaw sporu

6 Skarżąca, Apple Computer International, jest spółką prawa irlandzkiego, odpowiadającą za działalność na terenie Europy spółki Apple Computer Inc. (zwanej dalej „Apple"), z siedzibą w Palo Alto w Kalifornii (Stany Zjednoczone), która jest twórcą, producentem i sprzedawcą komputerów, oprogramowania i akcesoriów komputerowych. Skarżąca dokonuje przywozu i rozprowadza we Wspólnocie kolorowe monitory ciekłokrystaliczne [Liquid Crystal Display (LCD)].

7 We wrześniu 2004 r. skarżąca zwróciła się do Irish Revenue Commissioners (irlandzkiego organu ds. skarbowo-celnych, zwanego dalej „IRC") o wydanie wiążącej informacji taryfowej w odniesieniu do gamy jej monitorów LCD, noszącej nazwę „Cinema". Ponieważ IRC nie miał pewności co do prawidłowej klasyfikacji, zwrócił się z wnioskiem o pomoc do komitetu ds. nomenklatury.

8 W styczniu 2005 r. skarżąca zaprezentowała temu komitetowi działanie jej monitora LCD 30" [30-calowego], w zastosowaniu wraz z komputerem Apple.

9 W lipcu 2005 r. skarżąca zwróciła się do niemieckich organów celnych o wydanie wiążącej informacji taryfowej w odniesieniu do monitorów LCD 20", 23" oraz 30". Te trzy produkty zostały sklasyfikowane w podpozycji taryfowej, będącej odpowiednikiem kodu CN 8471 60 90.

10 W grudniu 2005 r. komitet ds. nomenklatury zajął stanowisko w kwestii klasyfikacji taryfowej niektórych monitorów, w tym monitorów LCD 20", które z uwagi na ich właściwości techniczne i opis odpowiadały monitorom LCD skarżącej. Komisja przyjęła wówczas zaskarżone rozporządzenie, które zostało opublikowane w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* z dnia 29 grudnia 2005 r. Załącznik do zaskarżonego rozporządzenia sporządzony jest w formie tabeli podzielonej na trzy kolumny. Kolumna nr 1 rzeczonej tabeli zawiera opis towarów, kolumna nr 2 klasyfikację obejmującą kod CN, a kolumna nr 3 uzasadnienie.

11 Punkt 2 kolumny nr 1 tabeli załączonej do zaskarżonego rozporządzenia zawiera następujący opis towarów:

„2. Monitor kolorowy typu ciekłokrystalicznego (LCD) o przekątnej ekranu 50,8 cm (20”) i wymiarach całkowitych 47,1 (szerokość) × 40,4 (wysokość) × 17,4 (głębokość) cm (proporcje ekranu 16:10):

— o gęstości pikseli 100 dpi,

— o rozmiarze piksela 0,25 mm,

— o rozdzielczości 1680 × 1050 pikseli,

— o stałej szerokości pasma 120 MHz.

Produkt jest przeznaczony do wykorzystania w zaawansowanych grafikach komputerowych (systemy CAD/CAM) oraz obróbce i produkcji filmów.

Produkt jest wyposażony w interfejs DVI umożliwiający mu wyświetlanie sygnałów otrzymywanych z maszyny do automatycznego przetwarzania danych za pośrednictwem karty graficznej, mogącej przetwarzać sygnały wizyjne (na przykład do celów obróbki i produkcji filmów wideo).

Produkt może również wyświetlać teksty, arkusze kalkulacyjne, prezentacje i podobne".

12 Kolumna nr 2 tabeli załączonej do zaskarżonego rozporządzenia klasyfikuje opisane w ten sposób towary, przypisując im kod CN 8528 21 90.

13 Kolumna nr 3 rzeczonej tabeli podaje następujące uzasadnienie klasyfikacji zawartej w kolumnie nr 2:

„Klasyfikacja jest wyznaczona przez reguły 1 i 6 Ogólnych reguł interpretacji Nomenklatury Scalonej, uwagi 5(B) i 5(E) do działu 84 oraz brzmienie kodów CN 8528, 8528 21 i 8528 21 90.

Klasyfikacja do podpozycji 8471 60 jest wykluczona, ponieważ monitor nie jest w rodzaju [monitorów] wyłącznie lub głównie stosowanych w systemie automatycznego przetwarzania danych [patrz: uwaga 5(B) do działu 84].

Produktu nie można klasyfikować do pozycji 8531, ponieważ jego funkcją nie jest dostarczanie sygnałów wzrokowych w celach sygnalizacyjnych (patrz: Noty wyjaśniające do HS do pozycji 8531, punkt D).

Produkt jest przeznaczony do wyświetlania sygnałów wizyjnych w procesie opracowywania grafik lub obróbce i produkcji filmów w systemie CAD/CAM lub w systemie obróbki filmów wideo [patrz: uwaga 5(E) do działu 84]".

14 Zgodnie z art. 12 ust. 5 lit. a) ppkt i) kodeksu celnego wiążąca informacja taryfowa doręczona przez niemieckie organy celne w odniesieniu do monitorów skarżącej LCD 20" utraciła ważność, gdyż stała się sprzeczna z klasyfikacją ustanowioną w zaskarżonym rozporządzeniu.

Przebieg postępowania i żądania stron

15 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 14 marca 2006 r. skarżąca wniosła niniejszą skargę.

16 Odrębnym pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 2 czerwca 2006 r. Komisja, na podstawie art. 114 regulaminu Sądu, podniosła zarzut niedopuszczalności.

17 W dniu 18 lipca 2006 r., w odpowiedzi na ten zarzut, skarżąca przedstawiła uwagi na piśmie.

18 W swej skardze skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie, że klasyfikacja zawarta w pkt 2 tabeli załączonej do zaskarżonego rozporządzenia stanowi w rzeczywistości decyzję, która została wprawdzie przyjęta w formie rozporządzenia, jednakże dotyczy skarżącej bezpośrednio i indywidualnie;

— stwierdzenie nieważności zaskarżonego rozporządzenia, w zakresie w jakim klasyfikuje monitor LCD opisany w pkt 2 tabeli załączonej do rzeczonego rozporządzenia, przypisując mu kod CN 8528 21 90;

— stwierdzenie, że monitory odpowiadające właściwościom technicznym opisanym w pkt 2 tabeli załączonej do zaskarżonego rozporządzenia należy sklasyfikować w pozycji 8471 Nomenklatury Scalonej;

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

19 W zarzucie niedopuszczalności Komisja wnosi do Sądu o:

— odrzucenie skargi jako niedopuszczalnej;

— obciążenie skarżącej kosztami postępowania.

20 W uwagach w przedmiocie zarzutu niedopuszczalności skarżąca wnosi do Sądu o:

— oddalenie zarzutu niedopuszczalności podniesionego przez Komisję;

— posiłkowo, wstrzymanie się od rozstrzygnięcia w przedmiocie zarzutu niedopuszczalności do wydania wyroku, który ma zapaść w sprawie;

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Co do prawa

21 Zgodnie z art. 114 regulaminu na wniosek strony Sąd może orzec w przedmiocie niedopuszczalności skargi bez rozpatrywania istoty sprawy. Zgodnie z art. 114 § 3 tego regulaminu, jeżeli Sąd nie zadecyduje inaczej, pozostała część postępowania w przedmiocie wniosku odbywa się ustnie. W niniejszej sprawie Sąd uznaje, że po zapoznaniu się z aktami sprawy ma wystarczającą wiedzę, aby orzec w przedmiocie wniosku bez otwierania procedury ustnej.

Argumenty uczestników

22 Po pierwsze, Komisja uważa, że skarga jest w części niedopuszczalna, ponieważ ma na celu stwierdzenie nieważności wszystkich czterech punktów, a nie tylko pkt 2, tabeli załączonej do zaskarżonego rozporządzenia, podczas gdy wszystkie argumenty podniesione przez skarżącą dotyczą sprzedawanego przez nią monitora LCD 20". W rezultacie skarga powinna być odrzucona jako niedopuszczalna, gdyż jej celem jest doprowadzenie do stwierdzenia nieważności pkt 1, 3 i 4 tabeli załączonej do zaskarżonego rozporządzenia.

23 Po drugie, Komisja uważa, że w niniejszym przypadku zaskarżone rozporządzenie nie dotyczy skarżącej indywidualnie. Rozporządzenie to odnosi się do sytuacji określonej w sposób obiektywny i wywiera skutki prawne wobec kategorii osób wskazanej w sposób generalny i abstrakcyjny, a w szczególności importerów opisanych w nim produktów. Komisja twierdzi w szczególności, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem rozporządzenia w sprawie klasyfikacji taryfowej towarów w Nomenklaturze Scalonej nie dotyczą podmiotów gospodarczych indywidualnie.

24 Na poparcie swoich argumentów Komisja powołuje się w szczególności na dwa postanowienia Sądu, a mianowicie postanowienia: z dnia 29 kwietnia 1999 r. w sprawie T-120/98 Alce przeciwko Komisji, Rec. s. II-1395 oraz z dnia 30 stycznia 2001 r. w sprawie T-49/00 Iposea przeciwko Komisji, Rec. s. II-163, w których Sąd, orzekając w przedmiocie klasyfikacji taryfowej, odrzucił skargi jako niedopuszczalne.

25 Jedynie w zakończonej wyrokiem Sądu z dnia 30 września 2003 r. sprawie T-243/01 Sony Computer Entertainment Europe przeciwko Komisji, Rec. s. II-4189 zostało uznane, że rozporządzenie w sprawie klasyfikacji taryfowej dotyczyło podmiotu gospodarczego indywidualnie i to ze względu na wystąpienie łącznie czterech czynników, które nie zachodzą w niniejszym przypadku.

26 „Nadzwyczajne okoliczności" sprawy Sony Computer Entertainment Europe przeciwko Komisji nie zostały w niniejszym przypadku wykazane w stopniu wystarczającym dla przyjęcia tej samej konkluzji. W szczególności wniosek skierowany przez IRC do komitetu ds. nomenklatury dotyczący pomocy w odniesieniu do klasyfikacji produktu mógł mieć niewielkie znaczenie czy też był tego znaczenia pozbawiony, gdyż wszczęcie postępowania zakończonego przyjęciem przez Komisję rozporządzenia w sprawie klasyfikacji taryfowej następuje zawsze z uwagi na trudności związane z klasyfikacją produktu. Ponadto skarżąca nie dokonała prezentacji działania

swojego produktu we własnym imieniu, ale jako członek Europejskiego Branżowego Stowarzyszenia Informacji, Łączności i Technologii Elektroniki Konsumenckiej (EICTA). W tym względzie tak zaprezentowany został monitor 30", podczas gdy produkt będący przedmiotem postępowania to monitor 20", który w rezultacie nie był nigdy badany przez komitet ds. nomenklatury.

27 Co więcej, Komisja nie dysponuje informacjami w przedmiocie jakiegokolwiek orzeczenia sądów krajowych dotyczącego klasyfikacji omawianego produktu, w którym to orzeczeniu przyjęte rozstrzygnięcie zależy od zaskarżonego rozporządzenia.

28 Skarżąca nie jest jedynym przedsiębiorstwem, którego zaskarżone rozporządzenie dotyczy rzeczywiście lub potencjalnie. Rozporządzenie to nie zawiera żadnej fotografii jej produktów ani żadnego odniesienia do logo, znaku towarowego lub przysługującego jej prawa własności. Ten brak wyłącznych praw w zakresie przywozu monitorów LCD posiadających takie same właściwości techniczne jak te wymienione w pkt 2 kolumny nr 1 tabeli załączonej do zaskarżonego rozporządzenia został również potwierdzony przez samą skarżącą we wniosku o zawieszenie stawek taryfowych oraz piśmie przewodnim, skierowanych do irlandzkich organów po przyjęciu zaskarżonego rozporządzenia.

29 Wreszcie skarżąca nie twierdziła, że była jedynym dopuszczonym importerem omawianych produktów.

30 Skarżąca twierdzi, że klasyfikacja zawarta w pkt 2 tabeli załączonej do zaskarżonego rozporządzenia, mimo że przedstawia się w formie przepisu prawnego, stanowi w rzeczywistości decyzję, która dotyczy jej bezpośrednio i indywidualnie.

31 Skarżąca podkreśla, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem akt o charakterze generalnym może w pewnych okolicznościach dotyczyć niektórych podmiotów gospodarczych bezpośrednio i indywidualnie i w rezultacie podlegać zaskarżeniu przez te podmioty na podstawie art. 230 akapit czwarty WE (zob. ww. wyrok w sprawie Sony Computer Entertainment Europe przeciwko Komisji, pkt 59 oraz przytoczone tam orzecznictwo). Jej zdaniem „kryteria [orzecznictwa w sprawie] Plaumann" są w niniejszym przypadku spełnione.

32 Skarżąca twierdzi, że zaskarżone rozporządzenie wpływa bezpośrednio na jej sytuację prawną i nie zostawia jakiegokolwiek swobodnego uznania adresatom tego aktu, którzy są zobowiązani do wprowadzenia go w życie, mającego nastąpić w sposób czysto automatyczny i wynikającego z samego aktu wspólnotowego, bez potrzeby stosowania przepisów pośrednich (wyrok Trybunału z dnia 5 maja 1998 r. w sprawie C-386/96 P Dreyfus przeciwko Komisji, Rec. s. I-2309, pkt 43).

33 Jeśli chodzi o kwestię, że akt dotyczy jej indywidualnie, skarżąca uważa, że zaskarżone rozporządzenie dotyczy jej z uwagi na określone, właściwe jej cechy lub sytuację faktyczną, która wyróżnia ją spośród wszystkich innych osób i indywidualizuje ją w sposób analogiczny do adresata decyzji.

34 W związku z tym zauważa ona, że postępowanie administracyjne, które doprowadziło do przyjęcia zaskarżonego rozporządzenia zostało wszczęte w wyniku wniosku o wydanie wiążącej informacji taryfowej złożonego przez nią do IRC we wrześniu 2004 r. i przekazanego przez ten organ komitetowi ds. nomenklatury w celu uzyskania opinii. W styczniu 2005 r. skarżąca na swój wniosek i przy poparciu EICTA przeprowadziła również prezentację użytkowania jej monitora LCD 30" przed członkami rzeczonego komitetu. Ponadto projekt rozporządzenia w sprawie klasyfikacji taryfowej odnoszący się do monitorów „Apple type" został rozpowszechniony w państwach członkowskich. Był on załączony do dokumentu roboczego Komisji oznaczonego jako TAXUD/573/2005.

35 Zdaniem skarżącej żadne inne identyczne lub podobne urządzenie nie było przedmiotem prezentacji lub dyskusji w obrębie komitetu ds. nomenklatury w ramach postępowania prowadzącego do przyjęcia zaskarżonego rozporządzenia. Ponadto była ona jedynym przedsiębiorstwem posiadającym wiążącą informację taryfową, klasyfikującą ten produkt w pozycji 8471.

36 Skarżąca twierdzi ponadto, że zaskarżone rozporządzenie odnosi się konkretnie do klasyfikacji monitorów Apple LCD 20", gdyż pkt 2 tabeli załączonej do rzeczonego rozporządzenia opisuje szczegółowo wszystkie właściwości produktu, a na rynku nie ma innego produktu posiadającego podobne właściwości. W rezultacie skarżąca jest jedynym przedsiębiorstwem, na którego położenie prawne wpływa lub może wpływać fakt przyjęcia zaskarżonego rozporządzenia.

37 Jeśli chodzi o ww. wyrok w sprawie Sony Computer Entertainment Europe przeciwko Komisji, skarżąca twierdzi, że okoliczności faktyczne w tej sprawie nie są jedynymi „nadzwyczajnymi okolicznościami" mogącymi powodować, że akt dotyczy przedsiębiorstwa indywidualnie. Przeciwnie, zgodnie z nadrzędną zasadą, która w sposób dorozumiany wynika z tego wyroku, wszystkie okoliczności faktyczne sprawy, niezależnie od ich charakteru, powinny być uwzględnione łącznie, wraz z ich kontekstem, w celu dokonania oceny, czy dana klasyfikacja taryfowa, mimo sformułowania jej w sposób ogólny i abstrakcyjny, odnosi się de facto do konkretnego produktu.

38 Istnieją wyraźne podobieństwa między sprawą zakończoną ww. wyrokiem w sprawie Sony Computer Entertainment Europe przeciwko Komisji i niniejszą sprawą. W szczególności należy do nich fakt, że obydwie klasyfikacje zostały sporządzone w następstwie wniosku o wiążącą informację taryfową złożonego przez każdą ze skarżących i że w obydwu przypadkach zwrócono się do Komisji z uwagi na trudności w klasyfikacji napotkane przez organy krajowe. Ponadto zaskarżone rozporządzenie wpłynęło na wszystkie postępowania krajowe w zakresie wniosków wniesionych do IRC o dokonanie klasyfikacji w odniesieniu do monitorów skarżącej LCD 20", 23" oraz 30".

39 Skarżąca przeprowadziła prezentację działania omawianego produktu pod patronatem EICTA wyłącznie z uwagi na fakt, że Komisja nalegała na obecność przedstawiciela tej organizacji zawodowej i że niemożliwe było znalezienie innej daty w celu zorganizowania tej prezentacji. Ponadto użycie monitora LCD 30" wynikało jedynie z faktu, że prezentacja miała miejsce w dużej sali i że taki monitor umożliwiał członkom komitetu lepszy odbiór, podczas gdy oba produkty, z wyjątkiem ich rozmiarów, są identyczne.

40 Skarżąca uważa ponadto, że mimo iż zaskarżone rozporządzenie nie zawiera żadnej fotografii z logo Apple, nie ulega wątpliwości, że członkowie komitetu ds. nomenklatury wiedzieli, że byli w trakcie prowadzenia dyskusji na temat odpowiedniej klasyfikacji monitora LCD Apple, co potwierdza fakt, że została w tej kwestii uczyniona wzmianka, na przykład w oświadczeniu IRC adresowanym do komitetu ds. nomenklatury.

41 W odniesieniu do wniosku skarżącej o zawieszenie stawek taryfowych nie odnosi się on wyraźnie do monitora Apple LCD 20", gdyż opis w nim zawarty jest ogólny, zgodnie z wymogami zawartymi w wytycznych Komisji.

42 W końcu fakt, że w ww. sprawie Sony Computer Entertainment przeciwko Komisji spółka Sony była jedynym dopuszczonym we Wspólnocie importerem produktu będącego przedmiotem postępowania, nie był istotny dla ustalenia, czy akt dotyczył jej indywidualnie. Ponadto z uwagi na ewentualne bezpośrednie zakupy za pośrednictwem Internetu nie jest w rzeczywistości możliwe, aby dany podmiot był jedynym importerem takiego produktu.

43 W odniesieniu do przedmiotu skargi skarżąca dodaje, że wnosi do Sądu o stwierdzenie nieważności pkt 2 tabeli załączonej do zaskarżonego rozporządzenia, bez stwierdzania nieważności całego aktu.

Ocena Sądu

44 Na podstawie art. 230 akapit czwarty WE dopuszczalność skargi o stwierdzenie nieważności rozporządzenia wniesionej przez osobę fizyczną lub prawną uzależniona jest od warunku, by zaskarżone rozporządzenie było w rzeczywistości co do swojej istoty decyzją, która dotyczy takiej osoby bezpośrednio i indywidualnie. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem kryterium odróżniającego rozporządzenie od decyzji należy poszukiwać w generalnym charakterze danego aktu lub jego braku. Akt ma charakter generalny, jeśli obowiązuje w obiektywnie określonych sytuacjach i wywiera skutki prawne względem generalnie i abstrakcyjnie określonych kategorii osób (zob. postanowienie Sądu z dnia 11 września 2007 r. w sprawie T-35/06 Honig-Verband przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. II-2865, pkt 39 oraz przytoczone tam orzecznictwo).

45 Zgodnie zatem z utrwalonym orzecznictwem osoby fizyczne i prawne nie są co do zasady uprawnione do wnoszenia na podstawie art. 230 akapit czwarty WE skarg o stwierdzenie nieważności rozporządzeń w sprawie klasyfikacji taryfowej. Bez względu na konkretną formę zawartych w nich opisów, akty te mają jednak pod każdym względem charakter generalny, gdyż po pierwsze, dotyczą wszystkich produktów odpowiadających opisanemu rodzajowi, niezależnie od ich indywidualnych właściwości i pochodzenia, oraz po drugie, ponieważ w interesie jednolitego stosowania Wspólnej Taryfy Celnej wywołują one skutki dla wszystkich organów celnych Wspólnoty i wobec wszystkich importerów (zob. wyroki Trybunału: z dnia 14 lutego 1985 r. w sprawie 40/84 Casteels przeciwko Komisji, Rec. s. 667, pkt 11 oraz ww. w sprawie Sony Computer Entertainment Europe przeciwko Komisji, pkt 58 oraz przytoczone tam orzecznictwo).

46 W niniejszym przypadku pkt 2 tabeli załączonej do zaskarżonego rozporządzenia stanowi, że towary posiadające właściwości opisane w kolumnie 1, w ramach Nomenklatury Scalonej powinny być zaklasyfikowane do pozycji CN 8528 21 90. Przepis znajduje zastosowanie do wszystkich produktów podobnych lub odpowiadających opisanemu rodzajowi, niezależnie od ich indywidualnych właściwości i pochodzenia (zob. podobnie ww. wyrok w sprawie Casteels przeciwko Komisji, pkt 11).

47 Przepis ten ma zatem charakter środka o charakterze generalnym w rozumieniu art. 249 akapit drugi WE. Znajduje on zastosowanie w sytuacji określonej w sposób obiektywny i wywołuje skutki prawne wobec osób określonych w sposób generalny i abstrakcyjny, a w szczególności importerów opisanych w nim produktów (zob. podobnie ww. postanowienie w sprawie Iposea przeciwko Komisji, pkt 24 oraz przytoczone tam orzecznictwo).

48 Jednakże również akt o charakterze generalnym może w pewnych sytuacjach dotyczyć niektórych podmiotów gospodarczych indywidualnie i w rezultacie podlegać przez nie zaskarżeniu na podstawie art. 230 akapit czwarty WE, pod warunkiem że akt ten dotyczy tych podmiotów z uwagi na określone, właściwe im cechy lub sytuację faktyczną, która wyróżnia je spośród wszystkich innych osób i indywidualizuje w sposób analogiczny do adresata decyzji (wyroki Trybunału: z dnia 15 lipca 1963 r. w sprawie 25/62 Plaumann przeciwko Komisji, Rec. s. 197, 223 oraz z dnia 18 maja 1994 r. w sprawie C-309/89 Codorníu przeciwko Radzie, Rec. s. I-1853, pkt 20).

49 W związku z tym skarżąca podnosi w szczególności, że omawiana klasyfikacja została przyjęta w następstwie wniosku o wiążącą informację taryfową złożonego przez nią do IRC, że żaden inny podobny produkt nie był przedmiotem prezentacji przed komitetem ds. nomenklatury oraz że na podstawie prezentacji działania omawianego produktu projekt rozporządzenia w sprawie klasyfikacji taryfowej odnoszący się do monitorów „Apple type" został rozpowszechniony w państwach członkowskich.

50 Jednakże okoliczności te nie mogą indywidualizować skarżącej w rozumieniu art. 230 akapit czwarty WE. Udział podmiotu w procesie prowadzącym do przyjęcia aktu wspólnotowego pozwala na oznaczenie go indywidualnie w odniesieniu do tego aktu wyłącznie, jeżeli mająca zastosowanie regulacja wspólnotowa przyznaje mu określone gwarancje proceduralne (zob. postanowienie Sądu z dnia 14 grudnia 2005 r. w sprawie T-369/03 Arizona Chemical i in. przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. II-5839, pkt 72 oraz przytoczone tam orzecznictwo). W niniejszym przypadku nie ma to miejsca.

51 Ponadto, jeżeli podobne okoliczności zostały uwzględnione dla uznania dopuszczalności skargi wniesionej w ramach ww. sprawy Sony Computer Entertainment Europe przeciwko Komisji, nie mogły być one, w szczególności w świetle przywołanego powyżej orzecznictwa, czynnikiem decydującym w tej kwestii. Wyłącznie „w świetle poprzedzających uwag [i wobec] nadzwyczajnych okoliczności rozpatrywanego przypadku" w sprawie tej zostało uznane, że akt dotyczył strony skarżącej indywidualnie (ww. wyrok w sprawie Sony Computer Entertainment Europe przeciwko Komisji, pkt 77).

52 To samo dotyczy faktu, że skarżąca była jedynym przedsiębiorstwem posiadającym wiążącą informację taryfową, klasyfikującą omawiany produkt w pozycji 8471. Po pierwsze, ograniczona ważność wiążącej informacji taryfowej jest określona w samym art. 12 kodeksu celnego. Po drugie, należy przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem możliwość określenia w mniej lub bardziej precyzyjny sposób liczby czy nawet tożsamości podmiotów objętych podmiotowym zakresem zastosowania środka nie powoduje w żadnym razie, że należy uznać, iż dany środek dotyczy tych podmiotów indywidualnie, jeśli rozporządzenie obowiązuje na podstawie obiektywnej sytuacji prawnej lub faktycznej zdefiniowanej przez dany akt (wyrok Sądu z dnia 22 lutego 2000 r. w sprawie T-138/98 ACAV i in. przeciwko Radzie, Rec. s. II-341, pkt 64 oraz ww. postanowienie w sprawie Iposea przeciwko Komisji, pkt 31).

53 Należy ponadto dodać, że sam fakt, że skarżąca jest — bądź nie — jedynym dopuszczonym we Wspólnocie importerem omawianego produktu, stanowi istotny element przy dokonywaniu oceny, czy akt dotyczy jej indywidualnie, wyłącznie „w świetle innych wskazanych powyżej elementów", lecz nie wystarcza sam w sobie

dla wykazania, że zaskarżone rozporządzenie dotyczy skarżącej indywidualnie (zob. podobnie ww. wyrok w sprawie Sony Computer Entertainment Europe przeciwko Komisji, pkt 75). W tym względzie skarżąca nie twierdzi, że jest wyłącznym importerem omawianych monitorów LCD i nie powołuje się na jakiekolwiek prawo umożliwiające jej zakazanie przywozu tych produktów na Europejski Obszar Gospodarczy. Zaskarżone rozporządzenie dotyczy jej wyłącznie ze względu na jej obiektywny charakter rzeczywistego lub potencjalnego importera monitorów LCD 20".

54 Jeśli chodzi o opis produktu będącego przedmiotem omawianej klasyfikacji, jest on bardzo ogólny. Ponadto w tabeli załączonej do zaskarżonego rozporządzenia nie są zawarte żadne fotografie, logo lub inne oznaczenia wskazujące na znak towarowy Apple.

55 Wniosku tego nie podważa ani fakt, że w oświadczeniu IRC skierowanym do komitetu ds. nomenklatury zostało zawarte odniesienie do monitorów Apple ani też podnoszona, lecz nie udowodniona okoliczność, że w państwach członkowskich został rozpowszechniony projekt rozporządzenia w sprawie klasyfikacji taryfowej odnoszącego się do monitorów „Apple type". Chodzi tu o odniesienie, na etapie postępowania prowadzącego do przyjęcia zaskarżonego rozporządzenia, do produktu referencyjnego określonego w sposób rodzajowy, a nie identyfikację konkretnego produktu.

56 Podsumowując, skarżąca podkreśla, że przyjęcie zaskarżonego rozporządzenia nastąpiło w oparciu o jej wniosek o wiążącą informację taryfową i prezentację działania omawianego produktu przed komitetem ds. nomenklatury, że został rozpowszechniony projekt rozporządzenia w sprawie klasyfikacji towarowej monitorów „Apple type" jak też, że jako jedyna posiadała ona wiążącą informację taryfową klasyfikującą produkt w pozycji 8471.

57 Z ogółu powyższych uwag wynika, że żaden z tych czynników nie jest sam w sobie wystarczający, aby stwierdzić, iż zaskarżone rozporządzenie dotyczy skarżącej

indywidualnie. Należy jednak — w świetle ww. wyroku w sprawie Sony Computer Entertainment Europe przeciwko Komisji — zbadać, czy „w nadzwyczajnych okolicznościach rozpatrywanego przypadku" zaskarżone rozporządzenie indywidualizuje skarżącą w sposób analogiczny do adresata decyzji.

58 Jednakże w tym przypadku nie ma to miejsca. Stosunkowo ogólny opis danych towarów jak też brak jakichkolwiek elementów wizualnych lub słownych odwołujących się jasno do konkretnego podmiotu gospodarczego wykluczają w niniejszym przypadku, aby akt w jakikolwiek sposób dotyczył skarżącej indywidualnie.

59 Wynika z tego, że zaskarżone rozporządzenie dotyczy skarżącej jedynie z uwagi na jej obiektywny charakter importera monitorów LCD, o których mowa w tabeli załączonej do wskazanego rozporządzenia, w taki sam sposób jak każdego innego podmiotu gospodarczego, znajdującego się rzeczywiście lub potencjalnie w identycznej sytuacji.

60 Z ogółu powyższych uwag wynika, że zaskarżone rozporządzenie nie dotyczy skarżącej indywidualnie i że należy odrzucić skargę jako niedopuszczalną.

W przedmiocie kosztów

61 Zgodnie z art. 87 § 2 regulaminu kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ skarżąca przegrała sprawę, zgodnie z żądaniem Komisji należy obciążyć ją kosztami postępowania.

Z powyższych względów

SĄD (piąta izba)

postanawia, co następuje:

1) Skarga zostaje odrzucona jako niedopuszczalna.

2) Apple Computer International zostaje obciążona kosztami postępowania.

Sporządzono w Luksemburgu w dniu 19 lutego 2008 r.

Sekretarz — Prezes

E. Coulon — M. Vilaras